

Pteridocera ledna

Jar. Petrbok:

Zlatý kůň.

Byl květen 1950. Všude na mezích voněl rozrazil a třeba že byl to jeden druh, přece měl všechny odstíny barev. "ohli bychom docela klidně říci, že má od lidí pokoj jen a jen proto, že je tak drobný, a že jeho květy zase tak rychle opadnou, jak rychle podívaly se na slunce. Kdyby byl jen trochu větší, už dávno by jej lidé bud pro tu jeho krásu buď vyhubili, anebo zahradníci z něho naděkali tolik různých odrůd, jak se z každé byliny nepovedou. Je už to ostatně v něm samotném, ale proto si s ním nikdo hlavu lámat nebude. První dést mu všechnu tu krásu otluče a jestli přijde několik prudších dešťů za sebou, pak si ani už víc nezakvete a ty jeho dnešní barvy budou pro letošek poslední.

Ostatně ten prvý dést byl už na spadnutí a těžký mrak nemoh se již déle udržet a za chvílku se proměnil v celý přívětivý jarní dést.

Všechno vonělo jarní radostí, všechno se zrovna smálo a jakoby s rozkoší se mylo chladnou vodou.

Tento dést přiměl ale skupinu čtyř lidí, že se schovali pod střechu opuštěné již nádražní stavby a čekali, až se lijá přezně.

Dva z nich byli staří muži a dva starší chlápci.

Z jejich výstroje bylo vidět, že jdou sem za určitým cílem. ~~XXXXXXXXXX~~ Je zde několik lomů v

vápencových lomů a poto do nich přicházejí celá již deseti
letí sběratelé zkamenělin a nikdy se nevracejí s prázdnými
Jsou také jediní, kdo sem mimo místních obyvatel zavítá. Od
nejbližších stanic je sem po šesti kilometrech. Z Berouna
po nevábné silnici jako ze ~~Črbska~~ přes Tobolku a Kodu.
Tahle cesta ~~jde~~ jde lesem i poli, ale v zimě je pro
náledí velmi obtížná. Proto v takové zimě, kdy je náledí a
brzo tma, jedni sem vůbec nejdou a čekají zas na takový den,
jako byl právě ten dnešní.

Když prška se přehnala, rozvoněla se hlína celou svojí silou
vydala se naše skupina na další cestu.
~~Stoupali~~ Stoupali pomalu po mírné ~~stráni~~ stráni přímo na Zlatého koně
Měli určitý cíl, neboť měli sebou polní lopatky a krátké
krumpáče.

Tak se chodí zde do jeskyň a skutečně do jedné z nich také šli
~~Nejstarší~~ Nejstarší z nich šel
na jisto, a nemusil hledati teprve vchod do té jeskyně, třebaže
byl celkem zakryt ve stráni. Byl zde již patrně již někdo
likrát a dnes mu šlo o nějaký výzkum, k němuž si pozval
svou dnešní dražinu.

Zlatý kůň je celkem nevysoký kopec, má měří pouze metrů.
Poněvadž je celý z vápenců, nemůže ve středních Čechách ani
vyšší být. Nad krajinou je tak asi 200 metrů a obtéká ho vzdáleně

4
odkud je ta mladší řeka z doby ledové nemohla vynázt. Vypláchl
je pouze odtud, ^{Kam} ~~kde~~ se dostaly níže, než ona sama tekla.
Také tomuhle nechtěli všichni páni profesori rozumět, až jim
nezbylo nic jiného, než aspon přestatí ~~xx~~ tuto skutečnost
popírat.

Naše skupina došla konečně do Ztracené. Před jejím v chodem byl
celý

vysoký val skalní ssuti, a hlíny. Tak jej splachovala

tisíce a tisíce roků voda. deštová. Z tohoto valu přicházelo
se asi 10m ~~xxk~~ uřinou k vlastnímú vchodu. Ten má čtyři metry
výšky a přechází v chodbu 12m dlouhou a skoro dva metry širo
kou. Ta se pak téměř v pravém uhlu dvojía přechází do s ní rov
běžné chodby jiné, která má nových jedenáct metrů.

Vsude bylo vidět, že tyto chodby vedou někam do tajemného p
podzemí.

vchody do nich však

Všechny byly neprůchodné, neboť byly zahlceny hlinami.

Naši badatelé neměli však možnosti, aby hlinu nějak vynášeli,
neboť cesta na předsunutý val byla strmá, dlouhá a ke všemu
ještě hlína na jejím dně byla rozmočená. Koluzalo to po ní tak,
že bylo nutno neházet si tam kameny, aby se dalo z jeskyně
vůbec bez urazu vyjít.

Dnešní výprava měla za účel udělat prostě uzký výkop až na
skalnaté dno a zjistit jednak všechny vrstvy hlin a zároveň
Vysbírat vše, co v nich ~~p~~ uložilý věky. Takobému výkopu říká
se sonda.

Do práce dali se oba mladí hoši a hned vnejsvrchnější suché
prachové hlíně

5
10-20 cm silné nacházeli střepy z nádob století XIX. i XX.
pod touto vrstvou byla žlutá, pevná a vlhká jílovitá
hlína, na 60cm mocná a v ní střepy nádob ze století
XVIII.. Tu a tam byly vložky červenavých jílu.

hlouběji přicházelo ještě 80 cm této jílovité hlíny, avšak
střepy XVI.-XVII. století.

Chlapci narazili nejprve na uhlíky. Ty byly v ohnošti sestavené
z kamenů.

Radvan ihned, jak na ně přišel křičel : mám uhlíky. Kolem
jsou kameny. Bolo tu ohniště.

Za chvíli se ozval znovu : a mám střepy. Střepy.

Myslíl jsem, že jsou střepy aspon z mladší doby kamenné.

V jeskyních Českého Krasu v yskytují se často. Ale už i to byl
pro mne vlastně zklamání. V této hloubce, tedy již přes půl-
druhého metru čekal jsem něco docela jiného. Chtěl jsem
nástroje, které tu vyráběl člověk doby ledové. Tedy pouhý lovec
a sběratel potravin.

~~xxx~~ ještě víc mne však zklamal první střep, který mi Radvan
vyhodil. Vždyt to byl pouhé XVI.-XVII. století. Tedy doba
velmi nedáv ná a přece^z těch několik málo ~~střepů~~ století
navršily se tu hlíny do hloubky více než jeden a půl metru.
Byl tu tedy vždy dostatečný pohyb půdy, . Ríkáme mu také
,,půdotok,, čili soli flukce.

Av šak ani v jedné z těchto vrstev nebylo ani jedné ulity.

~~xxxxxx~~ vlastně přesně pozorně ~~xxxxxx~~ celý ~~xxx~~

Takový výsledek nedal se ovšem očekávat, neboť ve všech

Jeskyních Českého krasu byly vždy ulity a to i v těch nejmenších dutinách, které byly tak malé, že se v nich žádný člověk uasádit nemoh.

Ulity byly i tam, kde člověk v těch jeskyních bydlil. Zde ve Ztracené byly tedy jedině mezi valem a vlastním vchodem. To v jiném kolmém komíně tedy na tom Zlatém koni, kterému jsme říkali jeskyně „Pomocná“, našli jsme těchto ulit od druhů a nasbírali jsme jich celkem kusů. A pracovali jsme tu celou zimu 1950-51. Nejdřív jsem zde začal sám a to přes ujistování skalníků, že to nikam nepovede a že ta celá Práce je marná. Ale: nebyla.

Dostali jsme se do 11metrů hloubky a přestali jsme teprve, až když naše všechny síly již nestačily na to, abychom odtud vynášeli a tahali balvany do výše těch 11metrů.

tehdy přišli nám na pomoc hlavně školní děti ze Suchomast, se svým učitelem Matejskem. Ten se tu nadřel doopravdy nejvíc.

Při tom ale najednou podává mi bronzový kroužek, a jak dle něho hned dalo se říci, že je to kultura stradonická, tedy asi 2100 roků stará.

Tak jsme najednou ~~všechny~~ ^{měli} ~~všechny~~ ^{měli} o všech těch ulitách věděli, jak jsou staré a to na století.

Co se tu od té doby změnilo! Byly mezi nimi druhy, které žijí jen v listnatém porostu a stromu.

Dnes je vrchol Zlatého koně docela bez jediného keříku, neřkul stromu.

Kam se všechny poděly? Vykácel

7
je snad člověk?

Kdyby tomu tak skutečně bylo, zbyly by aspon stopy po činnosti jeho kořenů. Takhle není tu docela nic takového.

Všechny ty stromy a keře tu prostě x uschly a tak na této straně k slunci obrácené vymřely. Neměly dost vláhy, neměly co pít. Proto pak moh déšť zbylou hlínu vymývat, a vítr ji odnáset jako prach i do vzdálenějšího okolí. A tak vítr i voda společně obnažily tady tu strán až na holý kámen. Jenom v malých trhlínkách zůstalo vždy ještě trochu p^o výživné prsti a tam sotva se drží několik bylinek.

Kdyby místo dnešního výsušného podnebí nastalo zase již vlhké znovu se tu zachytily keře a stromy a to i na této sluncem tak vypalované straně Zlatého koně.

Podnebí se totiž stále mění. Jednou je mnohem více sucho a teplo jindy zase vlhko a teplo, pak opět chladno a sucho. a zase to jde na novo.

A za těchto různých změn se mění také ovšem i rostlinstvo a nejenom rostlinstvo, ale i půdní bakterie a dle všeho pak vznikají i docela jiné hlíny a ty poznáváme od sebe pak na prvý pohled ~~xxx~~ dle barvy.